

Întrebările preliminare

1) Dreptul comunitar, în special articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 60/2004 ⁽¹⁾ al Comisiei, coroborat cu considerentul (3) al Regulamentului (CE) nr. 832/2005 ⁽²⁾ al Comisiei, precum și cu articolul 4 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 1972/2003 ⁽³⁾ al Comisiei interzice stabilirea cantității stocului excedentar al unui producător, prin deducerea în mod automat din stocul excedentar [sic] (în calitate de stoc tranzitoriu) multiplicat cu coeficientul 1,2 a stocului mediu deținut de producător la 1 mai în cursul ultimilor ani de activitate — însă nu mai mult de patru ani — anterior datei de 1 mai 2004?

În cazul unui răspuns afirmativ, răspunsul este diferit dacă, cu ocazia stabilirii cantității stocului tranzitoriu și a stocului excedentar, este posibil să se ia în considerare și creșterea volumului de producție, a volumului de procesare sau a volumului de vânzare al producătorului, perioada de ajungere la maturitate a produsului agricol, perioada de constituire a stocurilor, precum și alte elemente care pot reprezenta împrejurări independente față de producător?

2) Faptul de a considera că întregul stoc al produsului agricol deținut de producător la 1 mai 2004 corespunde stocului excedentar al acestuia este în conformitate cu obiectivul dreptului comunitar, în special al Regulamentului (CE) nr. 1972/2003 al Comisiei?

3) În cazul în care un operator și-a început activitatea referitoare la produsul agricol respectiv cu mai puțin de un an înainte de 1 mai 2004, dreptul Uniunii Europene, în special articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1972/2003 al Comisiei, precum și articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 60/2004 al Comisiei se opune împrejurării în care acest operator este obligat să dovedească faptul că acea cantitate a stocului de produs agricol pe care o deține la 1 mai 2004 corespunde cantității stocului acelui produs agricol pe care, în mod obișnuit, o poate produce, vinde sau ceda ori dobândi într-un alt mod, indiferent dacă este cu titlu oneros sau cu titlu gratuit?

În cazul unui răspuns afirmativ, răspunsul este diferit în cazul în care, în mod independent de obligația producătorului de a furniza această dovadă, autoritatea administrativă este obligată, cu ocazia stabilirii stocului tranzitoriu și a stocului excedentar al producătorului pe baza declarației acestuia referitoare la produsul agricol, să ia în considerare creșterea volumului său de producție, a volumului de procesare sau a volumului de vânzare, precum și a stocului acestuia, intervenită după 1 mai 2004?

4) De asemenea, perceperea taxei asupra stocului excedentar corespunde obiectivului Regulamentului (CE) nr. 1972/2003 al Comisiei, precum și al Regulamentului (CE) nr. 60/2004 al Comisiei în cazul în care se stabilește existența unui stoc excedentar deținut de producător la 1 mai 2004, însă acesta dovedește că, după 1 mai 2004, comercializarea stocului excedentar nu a produs un profit efectiv sub forma unei diferențe de preț?

5) Articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 60/2004 al Comisiei, potrivit căruia în cadrul identificării cantităților excedentare de zahăr, izoglucoză și fructoză se ia în considerare capacitatea echipamentelor de stocare, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care capacitatea echipamentelor de stocare a unui producător a sporit în cursul anului anterior aderării, acesta constituie temeiul pentru reducerea stocului excedentar de produs agricol deținut de operator la 1 mai 2004 independent de activitatea sa economică, de cantitatea de procesare a produsului agricol și de cantitatea stocului corespunzător anului de activitate anterior datei de 1 mai 2004, precum și a celor doi ani ulteriori datei de 1 mai 2004?

6) Articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 1972/2003 se opune împrejurării în care plata taxei asupra stocului excedentar să fie solicitată de la producător printr-un aviz de impunere, în cazul în care avizul de impunere a fost emis într-adevăr în perioada menținerii în vigoare a regulamentului — la 30 aprilie 2007 — însă potrivit dreptului național, a produs efecte față de producător numai după ieșirea din vigoare a regulamentului, iar dreptul național nu prevede un termen pentru plata taxei asupra stocului?

⁽¹⁾ Regulamentul din 14 ianuarie 2004 de instituire a unor măsuri tranzitorii în sectorul zahărului în vederea aderării Republicii Cehe, Estoniei, Ciprului, Letoniei, Lituaniei, Ungariei, Maltei, Poloniei, Sloveniei și Slovaciei la Uniunea Europeană, JO L 9, p. 8, Ediție specială, 03/vol. 52, p. 202.

⁽²⁾ Regulamentul din 31 mai 2005 privind stabilirea cantităților excedentare de zahăr, izoglucoză și fructoză pentru Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia (JO L 138, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 64, p. 3).

⁽³⁾ Regulamentul din 10 noiembrie 2003 privind măsurile tranzitorii care urmează să fie adoptate în ceea ce privește schimburile de produse agricole în contextul aderării Republicii Cehe, Estoniei, Ciprului, Letoniei, Lituaniei, Ungariei, Maltei, Poloniei, Sloveniei și Slovaciei (JO L 293, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 50, p. 100).

Acțiune introdusă la 18 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană

(Cauza C-561/07)

(2008/C 64/32)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: J. Enegren și L. Pignataro, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin menținerea în vigoare a dispozițiilor articolului 47 alineatele 5 și 6 din Legea nr. 428 din 29 decembrie 1990 în cazul apariției unei crize în cadrul unei societăți în conformitate cu articolul 2 al cincilea paragraf litera c) din Legea nr. 675 din 12 august 1977, astfel încât drepturile lucrătorilor enumerate la articolele 3 și 4 din Directiva 2001/23/CE nu sunt garantate în cazul transferului de întreprinderi pentru care a fost constatată „situația de criză”, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră că dispozițiile Legii nr. 428/1990 (articolul 47 alineatele 5 și 6) încalcă Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități ⁽¹⁾, întrucât lucrătorii unei întreprinderi admiși la regimul „Cassa integrazione guadagni straordinaria” (Casa specială pentru compensare salarială, denumită în continuare „CIGS”) transferați la dobânditor pierd drepturile prevăzute de articolul 2112 din Codul civil, sub rezerva eventualelor garanții prevăzute prin acordul sindical („condiții mai favorabile”, menționate la articolul 47 alineatul 5).

Acest fapt înseamnă că lucrătorii unei întreprinderi admise la regimul CIGS din cauza unei situații de criză nu beneficiază, în cazul transferului întreprinderii, de garanțiile prevăzute de articolele 3 și 4 din directivă.

În ceea ce privește articolul 47 alineatul 6, acesta prevede că lucrătorii care nu sunt angajați de dobânditor, de locator sau de succesori au un drept de prioritate pentru angajările pe care aceștia din urmă le fac timp de un an de la data transferului sau pentru o perioadă mai lungă stabilită prin convențiile colective. Articolul 2112 din Codul civil nu este aplicabil în privința lucrătorilor menționați anterior care sunt angajați de dobânditor, de locator sau de succesori la un moment ulterior transferului de societate.

Guvernul italian nu a contestat analiza Comisiei în temeiul căreia lucrătorii întreprinderii admise la regimul CIGS din cauza situației de criză nu beneficiază, în cazul transferului de întreprindere, de garanțiile prevăzute de articolele 3 și 4 din direc-

tivă. Totuși, acesta a susținut că în cazul din speță ar fi aplicabil articolul 5 alineatul (3) din directivă.

Comisia a subliniat în acțiunea sa că, într-adevăr, dispoziția menționată permite, desigur, în cazul transferului de întreprinderi, atunci când înstrăinătorul este într-o criză economică gravă, schimbări ale condițiilor de muncă ale salariaților, cu scopul de a garanta încadrarea în muncă a acestora, asigurând supraviețuirea întreprinderii, unității sau a unei părți de întreprindere sau de unitate. Totuși, această dispoziție abilitază statul membru numai să permită înstrăinătorului și reprezentanților lucrătorilor să poată cădea de acord să schimbe condițiile de muncă în anumite împrejurări și nu să excludă, astfel cum face articolul 47 alineatele 5 și 6 din Legea nr. 428/90, aplicarea articolelor 3 și 4 din directivă.

⁽¹⁾ JO L 82, 22.3.2001, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20.

Acțiune introdusă la 19 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Spaniei

(Cauza C-562/07)

(2008/C 64/33)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: domnul R. Lyal și doamna I. Martinez del Peral Cagigal, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin diferențierea între tratamentul aplicabil câștigurilor patrimoniale obținute în Spania de către nerezidenți și cel aplicabil câștigurilor patrimoniale obținute de către rezidenți până la 31 decembrie 2006, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în conformitate cu articolele 39 CE și 56 CE și în conformitate cu articolele 28 și 40 din Acordul privind SEE.
- obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.